

»...i dag bør Jeg tage ind i dit hus« (Luk. 19,5)

Ingen forskel

Ser vi os omkring, da finder vi overalt forskelle blandt menneskene – nationale forskelle – standsforskelle – evnemæssige og uddannelsesmæssige forskelle – karakterforskelle – forskelle i dannelse, optræden og adfærd – religiøse forskelle – vi finder i virkeligheden ikke to mennesker, der er helt ens.

Vi vurderer med en vis ret menneskene i lyset af disse åbenbare forskelle. Vi foretrækker en flittig og pligtro person fremfor en lad og forsømmelig – en velopdragen fremfor en uopdragen – en gudfrygtig fremfor en spotter. Anderledes kan det ikke være.

En mand med en pletfri straffeattest foretrækkes altid for en mand, der er straffet for overtrædelser af loven.

Hvor meget visse politikere end »forkynder« retfærdighed, lighed og broderskab, vil disse forskelle alligevel præge samfundet, især erhvervslivet, der er afhængigt af dygtighed, flid, pligttrøskab og ordholdenhed.

Vi gør en stor fejl, hvis vi negligerer disse forskelle og i misforstået kærlighed til menneskene lader dem få det indtryk, at de behøver ikke at gøre sig umage og anstrenge sig.

Men vi gør også en stor fejl, hvis vi overbetoner disse forskelle og fastholder dem på det område, hvor de ikke hører hjemme, d.v.s. i forholdet til Guds retfærdighed.

Evangeliet

Paulus siger, at »nu er der åbenbart en retfærdighed fra Gud (en Guds retfærdighed) ved tro på Jesus Kristus for alle dem, der tror; *thi der er ingen forskel*« (Rom. 3,22).

Da vor Herre Jesus vandrede omkring hernede, forargedes de retfærdige over, at han omgikkes syndere og toldere. De retfærdige var tro imod Guds lov – de overholdt alle lovens forskrifter – de gjorde sig umage og skyede ikke livets anstrengelser for at findes tro – der var sandelig en mærkbar forskel imellem dem og syndere.

Men vor Herre og Frelser respekterede ikke denne forskel. Det skyldtes, at de alle havde syndet og alle fattedes herligheden fra Gud. Derfor var der *i forholdet til Gud* ingen forskel imellem dem. Skulle man pege på en forskel, er det den, at synderne i modsætning til de retfærdige vidste, at de var skyldige.

Vidste farisæerne ikke det? Jo, til en vis grad vidste de det, men de vidste også,

at de i modsætning til tolderne og synderne tog Guds bud alvorligt, og at de derfor var Ham velbehagelige. De »ville (i modsætning til de andre) Gud af hele deres hjerte«!

Denne opfattelse er den dag i dag vidt udbredt og deles af mange i menighederne. Den udspringer af en overfladisk opfattelse af, *hvem Gud er, og hvad synd er.*

Synden

Synd er alt det, der ikke svarer til Guds væsen. Og da ingen af os uden videre kender Gud, er det nærliggende at mene, at *vort eget væsen ikke er andet end synd.* Vi er født i synd.

Synd er således noget mere (langt mere!) end vore syndefald og overtrædelser af Guds bud. I bjergprædiken åbenbarer vor Herre Jesus syndens skjulte væsen inde i hjertedybet og motiverne.

En mand som *Saul fra Tarsus* var i stand til at bevare sig fra overtrædelser og syndefald. Han var en lovtro farisæer, ulastelig efter lovretfærdighedens krav. Vi plejer at beundre den slags skikkelser – og med en vis ret. De er i hvert fald ikke at foragte.

Men de befinder sig i en stor åndelig fare, netop fordi de mener, at de har Guds bevågenhed, fordi de er så »helhjertede«. De føler sig forud for syndere og toldere og holder sig derfor adskilt fra dem. De vil ikke høre tale om, at der i forhold til Gud ikke er nogen forskel imellem retfærdige og uretfærdige, imellem helhjertede og lunkne, imellem dem, der vil og som anstrenger sig, og alle de andre.

Hvis denne forskel ikke opretholdes, er der efter deres opfattelse ingen retfærdighed hos Gud. Tanken på at opgive denne helt afgørende forskel imellem de helhjertede og de andre forarger dem dybt. Derfor forargedes de på vor Herre Jesus – og dermed afslørede de sig selv som *åndshovmodige*, der var længere borte fra Gud end de, som de så ned på og holdt sig fra livet.

Hovmod er syndens inderste væsen. Det giver sig ofte udslag i, at man føler sig bedre og mere værd end andre, og at man af den grund står Gud nærmere. Den helhjertethed, der bærer hovmodet i sig, er måske fromme menneskers største åndelige fare. Kun Gud kan afsløre den for dem og føre dem helt ud af den.

Guds retfærdighed

Guds retfærdighed er ikke blot »bedre« end den højeste menneskelige retfærdig-

hed – den er helt anderledes.

Overfor Gud er der ingen retfærdig, *ikke een.* Det står skrevet og står dermed fast (Rom. 3,10). Den mest lovtro og ulastelige retfærdige er ikke retfærdig overfor Gud. *Saul fra Tarsus* var ikke retfærdig. *Gamaliel* heller ikke. Var de ikke *mere* retfærdige end tolderne og synderne? Nej – kun i menneskers bedømmelse, men ikke i Guds. De var strafskyldige ligesom de andre – ligesom hele verden (Rom. 3,19). Derfor blev deres mund stoppet. Gud ville ikke høre på deres forklaringer og slet ikke på deres påstande om, at de i modsætning til tolderne og synderne havde sat alt ind på at gøre Hans vilje.

Guds retfærdighed er ikke en belønning til dem, der har »villet Ham af hele deres hjerte«. Den er heller ikke et tillæg til deres egen retfærdighed. Den er derfor en forargelse for alle retfærdige!

Jesus Kristus

Han er Guds retfærdighed. Han er *fuldkommen*. Således er Guds retfærdighed altså *fuldkommen*. En ufuldkommen retfærdighed er ingen retfærdighed i Guds øjne, men synd. En ufuldkommen retfærdighed er ikke en begyndelse til en mere fuldkommen retfærdighed, men begyndelsen til mere forhærdelse.

Guds retfærdighed er den *fuldkomne kærlighed*. Det åbenbarer vor Herre Jesus. »Tydeligst« åbenbares det på *Golgota*, hvor Han, der er Guds retfærdighed, bliver gjort til synd for os – og bærer det uden af falde i synd – af kærlighed til sin himmelske Fader og til alle Hans skabninger.

At denne retfærdighed og kærlighed er fuldkommen »beviser« Gud ved at oprejse Ham fra de døde tidligt om morgenen den første dag i ugen efter hans korsfæstelse og gravlæggelse.

Enhver, der »møder« sin Frelser og Herre, erkender straks, at han er den største af alle syndere. Han er for stedse færdig med at opfatte sig selv som mere værdig til at modtage Guds nåde (d.v.s. Hans retfærdighed) end andre.

Men han »ser« tillige, at Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne, er hans retfærdighed fra Gud – og at denne Frelser og Herre er al hans tro og tillid værd.

Nu fryder han sig over, at der ikke er nogen forskel! Hvilken guddommelig retfærdighed! Nu kan *enhver* – selv den dybest faldne – blive retfærdiggjort ved troen på Jesus Kristus – *ingen er udelukket* – evangeliets rigdom omfatter *alle!*

Så får man en ny kærlighed til menneskene og et nyt håb for dem alle – selv i så mørk en tid som vor.

Fri!

Retfærdiggjort af nåde ved tro på Jesus Kristus er at være *fri for skyld for Guds åsyn i overensstemmelse med Hans retfærdighed*. Denne frihed er tillige at være *fri af loven* og dermed *fri af sine egne bestræbelser, sin egen fromhed og hellighed*.

I stedet for loven og vore egne anstrengelser for at blive helliggjort hersker nu *Guds kærlighed* i vore hjerter. Den retter sig ikke indefter imod os selv, thi kærligheden er ikke selvoptaget – den retter sig *opefter* imod Gud og *udefter* imod vor næste.

Denne kærlighed er ligesom retfærdigheden Guds frie gave til enhver, der tror på Jesus Kristus enhver *uden forskel!*

Og denne kærlighed er vor hellighed. Helliggørelsen er altså også Guds gave.

I denne Gud-givne gave ligger længselen efter mere hellighed. Derfor jager de helliggjorte efter hellighed, ligesom de ydmyge søger ydmyghed. Men ingen føler sig mere berettiget dertil end nogen anden, thi overfor Gud er der *ingen forskel*.

Røveren på korset var ikke længere borte fra Guds retfærdighed og frelse eller fra helliggørelsen og ligedannelsen med Kristus end den ulastelige og helhjertede

Saul fra Tarsus – det var snarere omvendt: han var nærmere. I hvert fald var der *ingen forskel*.

Vær stille for dette vidunderlige og se til, at du ikke ringeagter Guds godheds og overbærenheds og langmodigheds rigdom imod dig og glemmer, at det er Guds godhed, der leder dig til omvendelse – se nøje til, at tanken på fortjeneste ikke slører dit blik for din egen intethed og Guds nådes herredømme – se nøje til, at du ikke tror både på dig selv og så også på Jesus, thi en sådan tro frelser ikke, men holder dig fast i dine egne tanker, d.v.s. mørket.

Lad os fryde os i Herren og over Hans mægtige frelse, så vi også fryder os over, at hellighed ikke består i at være bibelsk korrekt, men i at leve i Guds kærlighed og således opfylde loven uden at tænke på loven!

Evangeliet er sandelig et glædens budskab!

Nådens herredømme

Men vi skal da videre end til retfærdiggørelsen ved tro! Det hører man ofte både sagt og forkyndt. Retfærdiggørelsen er en begyndelse – men så gælder det om at komme videre!

Dette kan imidlertid nemt misforstås. Paulus fremstiller ikke helliggørelsen og forløsningen som at komme videre end til retfærdiggørelsen, men som *en enhed* med den. Kristus er både vor retfærdighed, hel-

liggørelse og forløsning (1. Kor. 1,30). Vi blev helligede, ja retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd (1. Kor. 6,11).

Det gælder snarere at *forblive under nådens herredømme* og ikke bevidst eller ubevidst vende tilbage til loven og egne gerninger – det gælder med andre ord om at *blive i Kristi kærlighed*, thi da bliver vi under Guds kraft, så vort nye liv *vokser* i Ham og *bærer megen frugt* – da vinder Han skikkelse i os – ikke som følge af, at det fortjener vi virkelig, thi vi er sandelig helhjertede – men som følge af, at evangeliet er Guds kraft til frelse – til fuldkommen frelse og dermed også til sand helliggørelse og forløsning for enhver, der tror, thi *der er ingen forskel*. Der er intet forskruet ved hellige kristne – de tager ikke sig selv overhøjtideligt – og de føler sig ikke hævet over andre – de har nemlig intet at rose sig af.

De føler derimod et ansvar for, at deres nådesøskende får del i samme glæde under nådens herredømme, og sørger, når dette ikke synes at ske. Derfor kan de bede – ja stride i deres bønner – ja, våge og bede – ja gerne bringe ofre for dem – Guds kærlighed »tvinger« dem dertil – og de gør det med glæde – føler fortsat, at de har intet at rose sig af.

De oplever, at hele deres liv har været behersket af *nåde over nåde* – og det har det også været!